

hvad han hidtil har sagt, saare ringe Forstand. Jeg skønner ogsaa, at han er en antisocial Natur, og derfor bliver alle hans Taler, naar de strejfer ind paa de sociale Omraader, negative. Den første Betingelse for med Udsigt til noget Udbytte at kunne tale om de vanskelige og indviklede Problemer, vi her staar overfor, maa dog være, at man kender den sociale Udviklings Historie indtil Dato, at man saa nogenlunde har Rede paa, hvorledes det er gaaet til, at vi er kommet ind i de Tilstande, vi har at kæmpe med baade her og i andre Lande. Man siger, at visse Folk taler bedst om det, de ingen Forstand har paa, og det er vel ogsaa for saa vidt rigtigt, som man sikrest fremsætter sine Paastande, naar man taler om noget, man ingen Forstand har paa. Og i saa Henseende forekommer det mig, at den højtærede Landbrugsminister har aflagt et stærkt Vidnesbyrd. Jeg har ved denne Lejlighed villet vise, at den højtærede Landbrugsminister ikke kan have sat sig ind i Forholdene, saaledes som de har udviklet sig, og ikke vil være i Stand til at føre Bevis for sine Paastande, hvorimod det vil være muligt at vise, at det, han har sagt, er saa forkert, som det overhovedet kan være. Det industrielle Problem, som det ligger for os, og som det for øvrigt ligger mange andre Steder, er kort og godt Spørgsmaalet om at sætte Menneskene i Arbejde. Dette har den højtærede Landbrugsminister utvivlsomt ogsaa nogen Forstaaelse af, og han har sikkert ogsaa — det fremgaar af, hvad han har sagt — Forstaaelse af, at der maa gives et Svar paa, hvorledes Problemet maa løses. Og saa siger han: Industrien skal konkurrere, det kan ikke nytte noget, at Industrien kommer til Staten og beder om Hjælp, for Staten kan ikke uden at gaa andre Erhverv for nær yde nogen Hjælp, Industrien maa klare sig selv; og saa henviser han til, at saaledes har Landbruget været stillet, Landbruget har selv maattet konkurrere, har selv maattet klare *sine* Vanskeligheder, uden at det har faaet nogen Hjælp fra Staten. Dette er nu ikke helt rigtigt, thi Landbruget har, hvad der allerede er gjort opmærksom paa, gennem Aarene og helt op til Dato paa mange Maader faaet betydelig Støtte fra det offentlige, en Støtte, der har været vel anbragt, det vilde have været til Nationens Skade, om man ikke havde ydet denne Støtte. Men den højtærede Landbrugsminister afviser altsaa Industriens Krav om Hjælp og synes slet ikke at have Øje for, at naar Industrien ikke har kunnet acceptere hans Tilraab til den

om at klare sig selv, maa det være af den Grund, at de Veje, han anbefaler, er ufarbare.

Til Arbejderne siger den højtærede Landbrugsminister kort og godt: Sæt Lønnen ned, forlæng Arbejdstiden, ophæv alle Prisaftaler, saa skal I se, saa løses Spørgsmaalet af sig selv, saa bliver der Arbejde, saa bliver Industrien i Stand til at konkurrere, thi det er i Virkeligheden kun de Prisaftaler og den Fagforeningspolitik, der er drevet, og som stadig drives, der er Aarsag til, at vi har den store Arbejdsløshed og overhovedet har et industrielt Problem. At jeg ikke gengiver den højtærede Landbrugsminister forkert, skal jeg godtgøre, hans Ord er her uomtvistelige. Da min Partifælle det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen forleden Dag sagde, at han ikke forstod, hvorfor den højtærede Landbrugsminister stillede sig saa afvisende overfor Industriens Arbejdere, thi disse Arbejdere var jo for en stor Del indvandret til Byerne fra Landet, de var Kød og Blod af selve Landbefolkningen, sluttede den højtærede Landbrugsminister sig i en noget søgt Vending hertil. Spalte 1181—82 i Folketingstidende siger han: „Jeg tør ikke komme nærmere ind paa hele dette Problem, det har mange Sider, men jeg vil sige, at naar man taler om Fødselsoverskuddet fra Landbruget, der ikke kan blive beskæftiget i Byerne, og den Arbejdsløshed, der derved fremkommer, saa er jeg ganske enig med det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Socialdemokratiet (L. Rasmussen), naar han sagde: De arbejdsløse er Kød af vort Kød og Blod af vort Blod. Jeg er ganske enig med ham deri, for saa vidt som det ogsaa er min Opfattelse, at Arbejdsløsheden er et ægte Barn af Socialdemokratiets Politik“.

Ja, jeg er paa en vis Maade den højtærede Landbrugsminister taknemmelig, fordi han saa klart og koncist har formet sine Tanker, han har ligesom i en Nøddeskal samlet alt det, han har at sige; men han har ikke givet nogen Art af Begrundelse for sin Paastand, og Paastanden er helt igennem urigtig, den har ikke den fjerneste Forbindelse med Sandheden, tværtimod, hele den sociale Udvikling, hele den industrielle Udvikling, hele den moderne kapitalistiske Udvikling viser os saa afgjort, at han har fuldkommen Uret, han vil være aldeles ude af Stand til at føre blot Skygge af Bevis for Rigtigheden af sin Paastand. Lav Arbejdsløshed, lang Arbejdstid er aldeles ikke ukendte Fænomener, det er jo noget, man har staaet overfor for mange Aar tilbage, paa Tider, da Arbejderklassen hverken var